

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego "A. " spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. z udziałem zainteresowanych: A. B., B. F., Z. L. i J. N. o ustalenie podstawy wymiaru składek, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2014 r., zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 11 października 2012 r. oddalił apelację skarżącej Spółki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 26 maja 2011 r. Przedmiotem sporu była wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych (ubezpieczonych). Spółka wniosła skargę kasacyjną i wartość przedmiotu zaskarżenia określiła na 31.986 zł. Sąd zweryfikował tę wartość biorąc za podstawę wysokość należnych składek obliczoną od przychodów ubezpieczonych osobno w każdej zaskarżonej decyzji.

Zaskarżonym postanowieniem z 31 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach zainteresowanych: A. B. na 3.534 zł, B. F. na 2.940 zł, Z. L. na 2.196 zł i J. N. na 2.065 zł. W konsekwencji odrzucił skargę kasacyjną w stosunku do tych zainteresowanych jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.), której nie aprobował jako sumy odrębnych wartości przedmiotów zaskarżenia, wynikających z indywidualnych decyzji.

W zażaleniu skarżąca Spółka zarzuciła naruszenie: 1) art. 21 k.p.c. w związku z art. 398²¹ „§ 2” (?) k.p.c. przez niezastosowanie i błędne przyjęcie, iż wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej wynosi w stosunku do zainteresowanego A. B. 3.534 zł, B. F. 2.940 zł, Z. L. 2.196 zł i J. N. 2.065 zł, a w konsekwencji jej niezasadne odrzucenie, jako niespełniającej wymogu określonego w art. 398² § 1 k.p.c.; 2) art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. przez niezasadne przyjęcie, iż zainteresowani – pracownicy – występują w sprawie na zasadzie współuczestnictwa formalnego. W uzasadnieniu podano, że spór toczył się pomiędzy powodem a organem rentowym, co wykluczało przyjmowanie jakiegokolwiek współuczestnictwa zainteresowanych w znaczeniu art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. i jednostkowego wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia indywidualnie w stosunku do poszczególnych zainteresowanych. Roszczenia powinny być więc zsumowane i określać wartość przedmiotu zaskarżenia. Występowanie w sprawie wielu zainteresowanych nie świadczy o współuczestnictwie formalnym prowadzącym do ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia odrębnie dla każdego z nich. Skarżąca odwołała się do postanowień Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09 i z 11 maja 2012 r., I UZ 17/12).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Sprawa wywołała zagadnienie prawne – *„Czy objęcie jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oznacza, że w skardze kasacyjnej płatnika roszczenia z nich wynikające*

podlegają zsumowaniu przy ustalaniu wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 21 k.p.c. w związku z art. 3984 § 3 k.p.c.), czy też wartość przedmiotu zaskarżenia należy liczyć odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika?”

Skład powiększony Sąd Najwyższego w uchwale z 12 czerwca 2014 r., sygn. II UZP 1/14, stwierdził, że „*W razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.)*”.

Zarzuty zażalenia naruszenia art. 21 k.p.c. i art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. okazały się zatem niezasadne, jako że decyduje indywidualny pracowniczy stosunek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Na wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie nie składa się więc suma wartości przedmiotów zaskarżenia w sprawach zainteresowanych, w stosunku do których skarga kasacyjna została zasadnie odrzucona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.